

Hallotti versek. 121

KNY-18-
00191

F E L S É G E S

KIRÁLYI HERTZEG

LEOPOLD SÁNDOR,

H A Z Á N K

NÁDOR ISPÁNYA

HALÁLÁT

KESERGŐ VERSEK.

B U D A N,

NYOMTATTATOTT AZ UNIVERSITÁS BETŪIVEL.

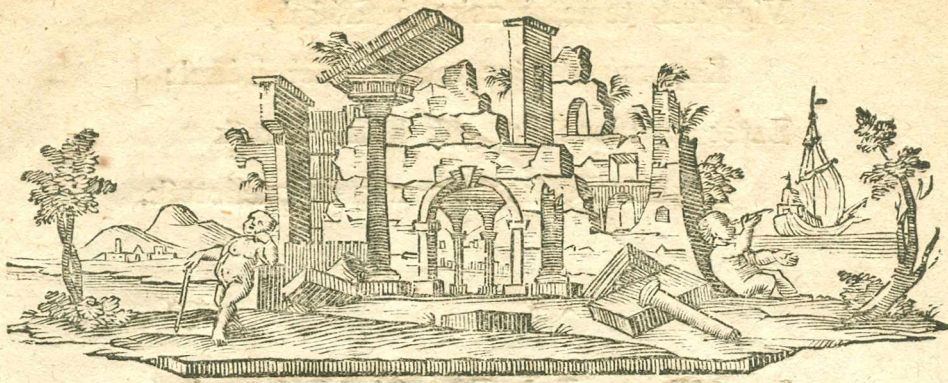
M. DCC. XCV.

47

KNY-18-00191

BUDAPESTI EGYETEM KÖNYVTÁR

Szaladjatok öfzve e' Város Fiai!
Mert rakásra dültek Házaink Falai,
Igy kiáltott vólt-fel egy lakos Romában
Egykor, egy nagy Polgár' hóltán vett bujában.

* * * * *

Továbbá két Fiát arra-is kéfztette,
Hogy az Holtnak Testét vállokra vétette,
Igy szolván: Fiaim! ezt mondja Atyátok,
Ennél nagyobb ofzlop dültét nem láttyátok.

Vigyé-

Vigyétek temetni zokogó firással,
Koporsó kövére tett illy fel-irással:
Eztet az Istenek magok közzé vitték
Nékünk Földieknek meg-irigyellették.

* * *
* * *
* * *

Igy kiált ma Buda Főre kótfolt kézzel,
Minden rendű Lakos, Polgár a' Vitézzel,
Jaj be oda vagyunk, mi történet ére,
Mint vált nap keletünk illy hamar esvére.

* * *
* * *
* * *

Jaj Egek! ha igaz ez a rémitő hír,
Mellyet hozzánk, az fok Leveledző Toll, ir,
Hogy oda Hazánknak a' Vezér Tfillaga,
Melly Magyar Égünkön Fényünkre villaga.

* * *
* * *
* * *

Illy töprönködve vólt öfzve futva a' Nép
Budának Piatzán, a' mikoron bé-lép
Az, a' ki bizonyosb hírét már el-hozta,
Hogy Isten Hazánkat így meg-ostorozta.

El-vévén mellőlünk biztos Támaszunkat,
Éleztő Reményünk Nádor Ispányunkat,
Királyunk Testvérét, kedves Hertzegünket,
Egy szóval: ez egyben nekünk mindenünket.

* * *
* *
* *

Hazánknak hatalmas leg-főbb ör állóját,
Egy fok jót tehető hív közben járóját,
Itápját fok ügye fogyott szegényeknek,
El-törlőjét fokak' keferü könnyeknek.

* * *
* *
* *

Sok, ezen gyászos hírt a' mint meg-hallotta,
Mint kövő vált Bálvány a' helyét állotta,
Sok kiáltott: Hertzeg édes LEOPOLDOM
Ne halj-meg! éltedet magaméval tóldom.

* * *
* *
* *

Más nem hitte, oh az épen lehetetlen,
Hogy PALATINUSUNK haljon illy véletlen.
Remekje az áldott Anya Természetnek,
Hogy lehetne Tárgya hamar enyészetnek.

Sokat

Sokat az Fájdalom úgy el-fojtot belől,
Hogy még tfak egy szóval sem jöhetett elől,
S' mind addig a' szíve fájlódva szorúla,
Valamíg a' szeme könnybe nem borúla.

* * *
* * *
* * *

Egy némelly azon rész Földet- is átkozta,
Mi azon Só nemét e' Világra hozta,
Melly nem várt Halála' módját eszközölte,
'S azt, kiben annyi élt, kegyetlen meg-ölte.

* * *
* * *
* * *

Az Helytartó Tanáts könnyező Szemekkel
Gyült egyben, 's ugyan úgy, könnyezve széledt-el,
'S mint hogy a' könnyhúllás a' Léleknek vére,
Látni vólt, hogy az Fáj a' Lelkekhez ére.

* * *
* * *
* * *

Oda ért annak-is, ki ezeket írja,
Annyira, hogy létét 's Sebét alig bírja.
Oh felejthetetlen Hertzeg! ha lehetne,
Helyetted ez maga a' Sirban tétetne.

Be igen szerentsés Haza-Fia lenne,
Ha élte fogytával Téged' visszfa tenne,
Soha Hazájának még annyit nem szolgált
Senki, mint ez, érted éltétül hogy meg-vált.

* * *
* * *
* * *

Hamvaim áldaná mennyi Özvegy, Árva,
Kik előtt az Ajtód soha nem vólt zárva,
Ditsérné tettemet egész Magyar Haza,
Kit ez nem vélt Eset illyként öfzve ráza.

* * *
* * *
* * *

De az Rendelések nem állván rá erre,
Emberek váltságát hagynák hogy emberre,
Az Romai Polgár szavaira térek,
'S Holtodrúl illy formán gondolkozni mérek.

* * *
* * *
* * *

Te, Ki-fejezése a' minden Virtusnak,
Áldásúl adattál itt PALATINUSNAK,
De most ostorunkra, az Egek el-vettek,
Mert az élők téged' nem érdemelhettek.

Ez

Ez volt azon leg-főbb Nagy Ur akaratja,
A' ki e' nagy Világ Tengelyét forgatja,
Hogy Téged' Jó Hertzeg mi tölünk el-végyen,
'S rajtunk újabb újabb t'fapásokat tégyen.

* * *
* * *
* * *

Nem-is gyógyíthatja más rajtunk e' T'fapást,
Egyedül ő adhat néküink, mint Te, olly mást,
A' ki hát ránk mérte e' szomorú Zföldöt,
Adjon mentül előbb néküink LEOPOLDOT.

V É G E.

Készítettek Budán Sz. Jakab Havá-
nak 14dik Napján 1795. Eszt.

Darvas Ferentz
által.